

De portes cap endins

JORDI DALMAU I AUSÀS

És ben veritat que sovint, els catalans ens mirem al mirall i ens quedem massa satisfets de nosaltres mateixos. "Som el melic del món", diuen uns; "això ja ho sabem", contesten els altres; "a nosaltres què ens han de venir a explicar", responen els de més enllà. Sembla que el nostre país sigui una bassa d'oli, que no ens calgui prendre exemple de ningú. Però tanta bonança assenyala tempesta. Hi ha cops que el basal, més que ser d'oli, penso que és de vinagre. I de pessimista, jo, gens ni mica. El que passa és que senzillament no som tan perfectes ni ho fem tot tan bé com ens pensem, ni de bon tros.

Des de la classe política fins a la gent del carrer, els catalans, amb això de què som el motor de l'estat espanyol, ens hem estarrufat com els paons reials. Potser ens ve de lluny, aques urc a vegades malaltís, però ara hauriem d'aprendre a ser més humils, més disposats a ser ensenyats i, sobretot, hauriem de ser més autocrítics. Un país que vol tirar endavant, pot avançar gaire si no té un profund sentit de l'autocrítica? Em sembla que no. Ha d'anar revisant tot allò que fa i millorar-se dia a dia. Tothom vol ser competitiu (és l'objectiu que ara es porta), però ningú no vol

sentir a dir que cal ser autocrítics, que cal admetre que ens equivoquem. Així no anirem bé. I tot això, no només "els que manen", sinó ells i tota la població; cadascú en l'àmbit que li correspongui.

N'hi ha que analitzen la nostra societat amb un encert absolut i afirmen que als catalans ens agrada que ens recreïn les oïdes.

Ens vantem d'haver organitzat uns meravellosos Jocs, d'haver estat una flamant subseu olímpica, de ser una de les regions més industrials d'Europa, de ser una mena de paradís turístic, de tenir com a capital una de les ciutats més importants del continent o de ser la Comunitat Autònoma que més estira del carro estatal. Ara bé, que a ningú no se li ocorri

qüestionar que tenim el territori poc i mal estructurat, que molt del patrimoni cultural i artístic se'ns fa malbé, que menystenim i privem d'identitat pròpia al Pirineu o que mantenim administracions que solapen les seves competències de manera ben penosa. En aquesta recent campanya electoral, a quants caps de llista que no fossin de l'oposició hem sentit dir coses com aquestes? A cap. No ens agrada que ens diguin que és ridícul ser membres de la Unió Europea i tenir municipis sense mesures subsidiàries. Molesta saber que estem deixant perdre part del nostre patrimoni quan no costaria pas tant fixar-lo i conservar-lo.

Ens xiulen les orelles quan es comenta que encara no donem prou importància a la qualitat del paisatge. Arrufem el nas en sentir que a Catalunya queden molts boscos sense ordenar. Ningú no vol saber-ne res del centralisme, però quan es parla de Barcelona, la resta sembla que ens haguem de posar dempeus i treure'ns el barret. I n'hi hauria per a parar un tren.

Ja tenia raó, ja, el bisbe Ermenegol quan deia: "... Hi ha tantes coses per fer, tants ponts i camins per terra. Senyor, guleu el qui erra. Deu a tots salut i fe".

"Molesta saber que estem deixant
perdre part del nostre patrimoni
artístic quan no costaria pas tant
fixar-lo i conservar-lo. Ens xiulen
les orelles quan es comenta que
encara no donem prou importància
a la qualitat del paisatge."